

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **L. D.**, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.10.2012, č. j. KUJI 68161/2012, sp. zn. OOSČ 776/2012 OOSC/232/PM,

t a k t o :

- I. V řízení přerušeném usnesením nadepsaného soudu ze dne 15.10.2013, č. j. 22 A 54/2012-37, **se pokračuje.**
- II. Žaloba **se zamítá.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včasně podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen výrok č. 1 rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, Odboru dopravy (dále též „správní

orgán I. stupně), ze dne 25.06.2012, č. j. MMJ/OD/29224/2011-23, JID: 73024/2012/MMJ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce ve výroku 1. uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, kterého se měl dopustit porušením ustanovení § 18 odst. 1, 3 silničního zákona tím, že dne 23.10.2011 jako řidič vozidla P., r.z. na silnici č. 406 u Stonařova nepřizpůsobil rychlost jízdy svých schopnostem, vlastnostem vozidla, dopravně technického stavu pozemní komunikace a jiným okolnostem, které je možno předvídat, nejel takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit na vzdálenost, na kterou měl rozhled, a po spatření vozidla Š. F. r.z. řidiče Z. S., který vyjížděl na silnici z místa ležícího mimo pozemní komunikaci, začal brzdit, dostal se do protisměru a došlo k čelní srážce obou vozidel, přičemž současně překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec, která byla znalcem stanovena na 100 – 110 km/h. Ve výroku 2. prvostupňového rozhodnutí bylo poté zastaveno řízení proti Zdeňkovi Severovi.

Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500 Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ustanovení § 1 odst. 1, 2 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2.500 Kč.

II. Obsah žaloby

V žalobě ze dne 10.12.2012, doručené krajskému soudu dne 11.12. 2012, brojil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhého stupně, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Své obsáhlé žalobní body uplatnil následovně.

Žalobce předně uvedl, že dne 23.10.2011 v odpoledních hodinách jel jako řidič vozidlem značky P. z T. do místa jeho bydliště, přičemž ve vozidle s ním na sedadle spolujezdce seděla taktéž jeho známá, L. V. Asi kolem 16:25 hod jeli s vozidlem před obcí Stonařov, ve směru od obce Třešť, po silnici II/406, když provoz na silnici byl minimálně a v okolí žalobce nejelo žádné jiné vozidlo. Žalobce se v tu dobu pohyboval rychlostí cca 90 km/h. V době, kdy vyjížděl z mírně pravotočivé zatáčky, zaregistroval před sebou vpravo od komunikace na lesní cestě osobní motorové vozidlo. Pokračoval plynule v jízdě, načež poté, kdy se dostal na přímý úsek komunikace, uviděl, jak se toto vozidlo dalo do pohybu a začalo vyjíždět z pohledu žalobce do pravého jízdního pruhu, tedy do jízdní dráhy žalobce. Snažil se proto s vozidlem částečně uhnout doleva, a když uviděl, že řidič vozidla pokračuje v jízdě a obě vozidla se začala přibližovat, žalobci nezbylo než začít prudce brzdit. I přes tuto skutečnost však ke srážce nakonec došlo. Správní orgán I. stupně následně zahájil řízení o

přestupku řidiče Z. S., obviněného ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 silničního zákona, přičemž v této věci se žalobce zúčastnil taktéž ústního jednání dne 13.02.2012 a podal svědeckou výpověď. Následně bylo žalobci k jeho překvapení oznámeno, že je to právě žalobce, kdo je označován za viníka dopravní nehody ze dne 23.10.2011. Při ústním jednání ze dne 02.05.2012 byl poté seznámen se znaleckým posudkem soudního znalce ustanoveného správním orgánem I. stupně na návrh Z. S. K tomuto následně předložil písemné stanovisko, v němž poukázal na zjevné nesrovnalosti a nedostatky, které mohly mít zásadní význam při posuzování případu. Kupříkladu podle plánu místa nehody, vyhotoveného policisty, je zaznamenána pod stopou č. 9 smyková stopa po nárazu od levého zadního kola vozidla Š. F. Ačkoliv pro analýzu nehodového děje má tato stopa mimořádný význam, nebyla ve znaleckém posudku vůbec zmíněna a nebyla brána do úvahy, ačkoliv lze z této dovodit, ve kterém místě se době střetu vozidel nacházelo levé zadní kolo vozidla Š. F., a v souladu s ostatními stopami taktéž určit, jaké bylo skutečné postavení vozidla Š. F. v době střetu. Navíc stopy zadokumentované na místě dopravní nehody nekorespondují se závěrem, že by se vozidlo žalobce dostalo do smyku. Jedná se o stopy zanechané zablokovánými pravými a levými koly poté, kdy byl žalobce nucen reagovat na situaci, kterou svým jednáním navodil řidič Z. S.

Za stěžejní nedostatek poté žalobce považuje, že v celém spisovém materiálu není určeno přesné místo, na kterém řidič vozidla Š. F. před vjetím na silnici zastavil. Nikde se taktéž neobjevil údaj o způsobu jízdy řidiče Z. S. Za daného stavu tak byl výsledek znaleckého zkoumání postaven pouze na datech dosazených znalcem a na úvahách, kterými byl při zpracování znaleckého posudku veden.

Za daných okolností tedy nesouhlasí s postupem správního orgánu I. stupně, který odmítl realizovat žalobcem navrhovaná doplnění dokazování, zejména pak šetření na místě samém za přítomnosti účastníků dopravní nehody, kde by bylo možné výsledky řidičů, eventuálně provedeným vyšetřovacím pokusem, co nejvíce přiblížit podmínkám, za kterých k dopravní nehodě došlo.

Správní orgány tedy nebyly schopny na konkrétních faktech doložit svá tvrzení o spáchání přestupků žalobcem. Jak vyplývá ze spisové dokumentace, rozhledové podmínky byly více než dostatečné a žalobci tedy nic nebránilo v tom, aby se s vozidlem pohyboval na samé hranici nejvyšší dovolené rychlosti jízdy, a to navíc za situace, kdy se v daném úseku komunikace nenacházelo nic, co by řidiče upozorňovalo na nějaké nebezpečí a ani dopravním značením nebyla stanovena případná omezení. Nebýt proto neočekávaného a nepředvídatelného jednání řidiče S., který svým jednáním navodil kolizní situaci, na kterou pak byl žalobce nucen reagovat, ke vzniku dopravní nehody by nedošlo.

Správní orgán se snažil svůj závěr o vině opřít pouze o zjištění obsažená ve znaleckém posudku, přičemž však zcela opomněl všechny ostatní aspekty případu a zejména při provádění hodnocení nedokázal od sebe oddělit stránku technickou a stránku právní. Žalobce však brojil proti závěrům týkajícím se nemožnost řidiče S. vidět při najíždění na komunikaci vozidlo žalobce, neboť pokud by se žalobce skutečně v době, kdy řidič S. započal najíždění na silnici, nacházel ve vzdálenosti 94 metrů od místa střetu, potom při znalcem uvažované rychlosti jízdy vozidla žalobce musel za dobu 1,4 sec s vozidlem ujet vzdálenost téměř 39 metrů. Přední část vozidla S. se po ujetí znalcem uvažované vzdálenosti měla dostat 1 metr od pravého okraje vozovky. Potom je však zcela nepochybným faktem, že v tu dobu by se

přijíždějící vozidlo žalobce mělo nacházet ve vzdálenosti 55 metrů. Toto tedy musel vidět a byl povinný zachovat se způsobem, jak si to vyžadovala nastalá situace. Jestliže takto nejednal, měl by nést odpovědnost za vzniklý následek. Řidič S. byl povinen počínat si se zvýšenou opatrností a měl prováděnému úkonu přizpůsobit své chování. Pokud si tedy nezajistil bezpečné vjetí na pozemní komunikaci pomocí způsobilé a poučené osoby, měl tomu přizpůsobit své chování, by byl v případě potřeby schopen okamžitě reagovat zastavením vozidla. Dle žalobce tedy pro objektivní posouzení věci měla být aplikace ustanovení § 23 odst. 1, 2 silničního zákona, kterou však správní orgán I. stupně odmítl. Správní orgán I. stupně se však pod vlivem závěrů znaleckého posudku snažil hledat vinu pouze na straně žalobce. Na podporu svých tvrzení poté žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24.03.2010, sp. zn. 7 Tdo 214/2010, dle kterého v obecné rovině za nedání přednosti v jízdě odpovídá především řidič jedoucí z vedlejší silnice.

Žalovaný se následně po podaném odvolání v odůvodnění napadeného rozhodnutí spokojil pouze se shrnutím a popisem úkonů provedených v dosavadním průběhu řízení, a pokud jsou v jeho závěrech patrné snahy o nějaká vlastní hodnocení, lze je dle názoru žalobce označit jako přetlumočení myšlenek formulovaných správním orgánem I. stupně. Žalovaný například zcela nepodloženě a neobjektivně uzavřel, že v inkriminované situaci v provozu nenastala pro řidiče Severu povinnost dát přednost v jízdě. Skutečnost, že řidič Severa v době započetí jízdního úkonu neměl v zorném poli žádné vozidlo, jej nezbavovalo povinnosti chovat se v souladu s právním předpisem o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Musel si být vědom, že se pohybuje v místech, kde bude muset dát přednost v jízdě všem vozidlům, a proto měl taktéž předvídat, že by se kdykoliv z úseku mimo dohledovou vzdálenost nějaké vozidlo mohlo objevit. Tato zásadní okolnost byla však správními orgány zcela ignorována. Naproti tomu v případě žalobce bylo zcela neodůvodněně dovozováno, že pokud rychlost stanovená znalcem jako bezpečná (cca 72 km/h) nebyla dodržena, je jednoznačně dána odpovědnost žalobce za následek.

V případě argumentace žalovaného s odkazem na princip omezené důvěry má žalobce za to, že to byl právě žalobce, kdo nemohl předvídat, že řidičem S. bude porušen právní předpis o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Argumentace týkající se nepřizpůsobení rychlosti jízdy je v tomto případě neodůvodněná. Nemůže tedy obstát závěr, že řidič S. mohl sotva předpokládat u přijíždějícího vozidla natolik nepřiměřenou rychlost, které při započetí odbočovacích úkonů neviděl a vidět nemohl. Správním orgánem zdůrazňovaná nepřiměřená rychlost, znalcem určená na cca 100 – 110 km/h ve skutečnosti představuje ujetou vzdálenost 2,7 – 5,5 m/s, což v kontextu s nejvyšší dovolenou rychlostí představuje poměrně nepatrné navýšení, které sehrálo zanedbatelnou roli ve vztahu k jednání řidiče S. Pokud žalobce připustí, že v době najíždění řidiče S. na pozemní komunikaci tento přijíždějící vozidlo žalobce nemusel vidět, jestliže však po částečném najetí na vozovku přijíždějící vozidlo spatřil, jeho povinností bylo v úkonu dále nepokračovat. Případné nesprávné vyhodnocení situace je pouze jeho chybou.

Podle přesvědčení žalobce tedy nebyl v rámci správního řízení za využití všech racionálních prostředků v duchu zásady materiální pravdy zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Výsledkem předpojatého přístupu správních orgánů tedy nemohlo být nic jiného než nesprávné posouzení a vyhodnocení skutkových okolností případu. Místo objektivního posouzení nastalé situace se tedy správní

orgány stylizovaly do role obhájce chování řidiče S. Rozhodnutí správních orgánů nevycházela ze spolehlivě zjištěných okolností, neboť nebyla objektivně posouzena příčina a podíl řidičů na vzniku dopravní nehody. Jako zjevnou snahu pomíjet známá fakta poté žalobce považoval odmítnutí respektování závazného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 7 Tdo 214/2010.

Dle názoru žalobce by měl být právní názor vždy utvářen v duchu základní zásady správního řízení, kdy by mělo být postupováno vůči dotčeným osobám nestranně. Jestliže však správní orgány dovodily a přiznaly jakousi „polehčující“ okolnost jednomu z účastníků, potom by ji současně neměly odmítat přiznat účastníku druhému.

Žalobce dále poukázal na další okolnost dokládající to, že v řízení bylo postupováno v rozporu se zákonem. Dne 12.11.2012 byl žalobce Všeobecnou zdravotní pojišťovnou vyrozuměn o jí uplatňovaném právu na náhradu na hrazené služby, které byly vynaloženy v souvislosti s poškozením zdraví účastníků dopravní nehody. Při podrobném seznámení se s prvostupňovým rozhodnutím však z tohoto lze zjistit, že se v něm žádná zmínka o podobném následku nenachází. Ačkoliv tedy žalobce nebyl obviněn, že by jako řidič vozidla spáchal přestupek s tímto následkem, správní orgán pro potřeby realizace opatření zdravotní pojišťovnou patrně poskytl informace zcela odlišné. Dle žalobce se tedy naskýtá otázka, proč se správní orgány nezabývaly tak závažnou okolností, jakou je zranění účastníků dopravní nehody. Žalobce přitom sám navrhoval výslech spolujezdkyně V. Správní orgán I. stupně však na toto uvedl, že již shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a řádné objasnění vzniku dopravní nehody. Absenci správné, jednoznačné a úplné právní kvalifikace ve výroku rozhodnutí je tedy třeba považovat za tak závažnou vadu, která způsobuje jeho nezákonnost.

Žalobce se tedy vydáním prvostupňového a napadeného rozhodnutí cítil zkrácen na svém právu na rozhodnutí správního orgánu v duchu ust. § 2 odst. 1, 4 a ust. § 3 správního řádu, a to především s ohledem na skutečnost, že oba správní orgány zcela pominuly jeho právní argumentaci elementárními ustanoveními jednoduchého práva, jakož i jím navržené důkazy. Základní pochybení přitom dle žalobce spočívá v tom, že se správní orgány snažily oporu pro svá rozhodnutí nalézt pouze ve výsledku znaleckého zkoumání, které bylo provedeno pouze na podkladě údajů určených znalcem jako technicky přijatelných, když nelze vyloučit jejich odchýlení se od reálných podmínek. Zjednodušujícím závěrem, zbavujícím řidiče vjíždějícího na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo komunikaci jenom z důvodu omezených rozhledových podmínek, zcela ignorujícím obecně závazný právní předpis, se správní orgány dopustily pochybení, které ovlivnilo výsledek celého řízení. V této souvislosti byl naprosto opodstatněným návrh žalobce na provedení šetření na místě samém, což však správní orgán I. stupně pro nadbytečnost odmítl.

Správní orgány tedy nejenže nepřihlédly k žalobcem předloženým návrhům na doplnění dokazování, nýbrž k hodnocení důkazů, které měly k dispozici, přistoupily způsobem, který směřoval proti zájmům a právům žalobce.

Žalobce tedy měl za to, že na základě uvedených skutečností vyplývá, že se žalobce nedopustil jednání, které by svými znaky naplňovalo skutkovou podstatu vytýkaného přestupku.

Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26.06.2017, doručeném krajskému soudu dne 28.06.2017, zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, jakým způsobem žalovaný projednávanou věcí posoudil, a jakými úvahami se řídil. Na tomto posouzení poté žalovaný setrval.

Žalovaný dále navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Přestupkové řízení bylo s žalobcem zahájeno na základě oznámení přestupku prvostupňovému správnímu orgánu, sepsaného Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, Územním odborem Jihlava, Dopravním inspektorátem (dále též „Policie ČR“), ze dne 10.12.2011, č. j. KRPJ-378-23/DNJI-2011-BA. V tomto oznámení přestupku je jako podezřelý označen právě žalobce, a to z porušení ust. § 11 odst. 1 silničního zákona a tím ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Jako místo dopravní nehody je označena silnice II. třídy č. 406 v km 13,108 v katastru obce S. K popisu přestupku je uvedeno: „Dne 23. října 2011 v 16:25 hod. došlo na sil.č. II/406 k dopravní nehodě a to tak, že řidič S. vyjížděl s vozidlem Š., RZ: vlevo z lesní cesty na sil.č. II/406 směrem na obec T. V tuto chvíli jel po sil.č. II/406 řidič D., který řídil vozidlo P., RZ: ve směru od obce T. na obec S., nevhodně zareagoval na danou situaci, s vozidlem prudce zabrzdil, dostal smyk a vjel do protisměrného jízdního pruhu, kam se už v tuto chvíli zařadil řidič S. s vozidlem Š., a došlo k čelnímu střetu vozidel. Následně bylo vozidlo Škoda odhozeno vpravo mimo komunikaci ve směru na obec T., kde vozidlo skončilo na jeho levém boku. Dechová zkouška na alkohol byla provedena u obou řidičů přístrojem DRÄGER, její výsledek byl negativní. Při dopravní nehodě došlo ke zranění řidiče S. a jeho spolujezdkyně S. a řidiče D. a jeho spolujezdkyně V. Všichni účastníci dopravní nehody byli na místě ošetřeni osádkou vozidel RZP a následně byli převezeni do Jihlavské nemocnice k dalšímu šetření. Řidič S. byl poté transportován do Brněnské nemocnice v Bohunicích. Technická závada, jako příčina dopravní nehody, nebyla na místě ohledáním zjištěna ani uplatněna. Hmotná škoda na vozidle P. byla Policií ČR na místě odhadnuta na cca 90,0 tis. Kč. Hmotná škoda na vozidle Š. byla Policií ČR na místě odhadnuta na cca 40,0 tis. Kč.“ Ve spisu je dále založen Protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 23.10.2011, č. j. KRPJ-378-9/DNJI-2011-BA, sepsaný Policií ČR, ve kterém je zcela shodně popsáno vylíčení události, přičemž je zde taktéž podrobně shrnuto ohledání místa dopravní nehody včetně posouzení dopravní situace, popisu stop a učiněných opatření. Součástí spisu je dále fotodokumentace k dopravní nehodě ze dne 23.10.2011, č. j. KRPJ-378-11/DNJI-2011-BA, s celkem 36 snímků zaznamenávajícími pohled na místo dopravní nehody, pohled na stopy a pohled na vozidla zn. P. i Š.

Do spisu je dále založen úřední záznam o podání vysvětlení paní M. S. ze dne 06.11.2011, č. j. KRPJ-378-17/DNJI-2011-BA, která mj. uvedla: „Dne 23.10.2011 jsem jela ve vozidle Š. F. (...) jako spolujezdkyně na předním sedadle. Vozidlo řídil můj manžel Z. S. (...) V čase 16:25 hod. jsme vyjížděli z lesní cesty, která je vlevo ve směru od obce S. na obec T. Můj manžel s vozidlem zastavil na místě, odkud měl náležitý rozhled na obě strany komunikace. V momentě, když už jsme s vozidlem byli najetý v pravém jízdním pruhu ve směru na Třešť, jsem si najednou všimla, jak z pravotočivé zatáčky proti nám jede vozidlo P. (...), který řídil řidič D. a který s vozidlem vjel do našeho jízdního pruhu, kde do nás narazil. Po střetu jsme s vozidlem Škoda byli odhozeni vpravo do travnatého příkopu na levý bok. (...) Myslím si, že za tuto dopravní nehodu může pan D., protože v momentě střetu jsme již s vozidlem byli v našem jízdním pruhu ve směru na T. a myslím si, že pan D. jel v pravotočivé zatáčce velkou rychlostí a nezvládl řízení vozidla.“ Dále se ve spisu nachází úřední záznam o podání vysvětlení pana Z. S. ze dne 06.11.2011, č. j. KRPJ-378-16/DNJI-2011-BA, ve kterém tento mj. uvedl: „S vozidlem jsem jel ve směru od S. na T. a na lesní cestu, která je vlevo jsme zajižděli z důvodu krátké přestávky. Daný úsek jako řidič dobře znám, jezdím zde velice často. V 16:25 hod. jsme s manželkou nasedli do vozidla a chtěli jsme z této lesní cesty vjet na komunikaci II/406 směrem na T. Najel jsem s vozidlem na místo, odkud jsem měl náležitý rozhled na obě strany komunikace. S vozidlem jsem zastavil. Rozhlédl jsem se doleva, doprava a následně znovu doleva jestli po této komunikaci nejede žádné vozidlo. Žádné vozidlo jsem v tuto chvíli po komunikaci jet neviděl. Poté jsem se rozjel. (...) V momentě, kdy jsem byl s vozidlem najetý na středu vozovky, tak jsem zahlédl, jak ve směru od Třeště z pravotočivé zatáčky vyjelo vozidlo P. (...). Zdálo se mi, že už z této zatáčky řidič Dokulil vyjel větší rychlostí a větším obloukem to znamená, že už částí svého vozidla byl v protisměrném jízdním pruhu, poté začal kličkovat, jakoby dostal smyk a následně přešel celou svou částí do protisměrného jízdního pruhu, kde došlo ke střetu. (...) Myslím si, že za tuto dopravní nehodu může řidič D., (...) protože v okamžiku dopravní nehody (střetu) jsem již byl se svým vozidlem ve svém jízdním pruhu ve směru na Třešť. A on vjel se svým vozidlem do protisměrného jízdního pruhu. Myslím si, že řidič Dokulil špatně zareagoval na danou situaci. Kdyby řidič D. na danou situaci nereagoval, jak reagoval, tak by ke střetu vůbec nedošlo.“

Ve spise je dále založen záznam o přijatém oznámení paní K. K. ze dne 23.10.2011, č. j. KRPJ-378-1/DNJI-2011-BA, dle kterého šlo k dopravní nehodě. K. K. poté v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 16.11.2011, č. j. KRPJ-378-19/DNJI-2011-BA, mj. uvedla, že průběh dopravní nehody neviděla, neboť k místu nehody přijela až následně po jejím dokonání. Součástí spisu je taktéž plánek k dopravní nehodě, vypracovaný dne 20.11.2011, č.j. KRPJ-378/DNJI-2011-BA, znázorňující ze svrchního pohledu konečnou polohu obou vozidel po dopravní nehodě včetně vyznačení brzdných a smykových stop. Ze založené evidenční karty řidiče, žalobce, je poté zřejmé, že tento nemá záznam v přestupcích. Dále je ve spisu taktéž úřední záznam o podání vysvětlení žalobce ze dne 25.11.2011, č. j. KRPJ-17-1/DOTR-2011-SEI, ve kterém mj. uvedl: „V asi 16:25 hod. jsem přijel do místa DN, jel jsem směrem jízdy od obce T. k obci S. V místě DN bylo denní světlo a mírná mlha, viditelnost nedokáži odhadnout, byla snížena pouze na větší vzdálenost. Vozovka v místě DN byla mokrá, neznečištěná bez děr a výmolí. Místem dopravní nehody jsem jel pouze párkrát. V době DN přede mnou ani za mnou nejelo žádné jiné vozidlo. Přijel jsem do místa DN, kde jsem jel při pravém okraji vozovky. Jaou jsem jel rychlostí, nedokáži odhadnout, měl jsem zařazen 5. rychlostní stupeň. Při projíždění mírně pravotočivé zatáčky jsem před sebou uviděl z lesní cesty, která leží vpravo od vozovky v mém směru jízdy vyjíždějící vozidla Š. F. červené barvy, které odbočovalo vlevo směrem jízdy k obci T. V jaké vzdálenosti bylo, toto nedokáži odhadnout. V této době jsem už s vozidlem vjížděl ze zatáčky na přímý úsek, jelikož mi vozidlo

Š. F. nedalo přednost v jízdě a najelo mi do mé jízdni dráhy, strhl jsem řízení vozidla vlevo a začal jsem prudce brzdit, abych zabránil střetu. Střetu jsem však zabránit nedokázal a narazil jsem přední částí svého vozidla do levé přední části vozidla Š. F. (...) Jako příčinu dopravní nehody spatřuji to, že mi řidič vozidla Š. F. nedal přednost v jízdě. Na dopravní nehodě se necítím být vinen.“ Vysvětlení podala taktéž L. V., spolujezdkyně žalobce, o čemž svědčí úřední záznam ze dne 25.11.2011, č. j. KRPJ-17-2/DOTR-2011-SEI, ve kterém uvedla: *„V době DN před námi ani za námi nejelo žádné jiné vozidlo. Přijeli jsme do místa DN, kde jsme před sebou uviděli z lesní cesty, která leží vpravo od vozovky v našem směru jízdy vyjíždějící vozidlo Š. F. červené barvy, které odbočovalo vlevo směrem jízdy k obci T., v jaké vzdálenosti bylo toto vozidlo, nedokáži odhadnout. Toto vozidlo Š. F. nám najelo do jízdni dráhy, řidič L. D. začal prudce brzdit, ale střetu zabránit nedokázal a narazil přední částí vozidla P. do levé přední části vozidla Š. F. (...) Jako příčinu dopravní nehody spatřuji to, že nám řidič vozidla Škoda Felicia najel do jízdni dráhy.“* Policie ČR následně vypracovala doplnění ke skutečnostem uvedeným v Protokolu o nehodě v silničním provozu, konkrétně k části zabývající se ohledáním místa dopravní nehody (dopravní situací, popisem stop), jehož přílohou je taktéž nosič CD s celkem 11 fotografiemi zachycujícími jak výhledovou situaci při výjezdu z pravotočivé zatáčky (tedy výhledovou situaci z pozice vozidla žalobce), tak rovněž výhledovou situaci z místa ústí lesní cesty na silnici II/406 (tedy výhledovou situaci z pozice vozidla řidiče S.). Dále je ve spisové dokumentaci opětovný Plánek k dopravní nehodě, který nově zahrnuje rovněž bod, od kterého mohl žalobce vidět vyjíždějící vozidlo Škoda.

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Dne 24.01.2012 bylo Zdeňku Severovi doručeno Oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání obviněného ze dne 23.01.2012, č.j. MMJ/OD/29224/2011-4 9488/2012/MMJ, a to na den 13.02.2012. Na stejný den byl poté ke svědecké výpovědi předvolán rovněž žalobce, a to prostřednictvím přípisu ze dne 27.01.2012, č. j. MMJ/OD/29224/2011-6 11838/2012/MMJ. V protokolu o ústním projednávání přestupku ze dne 13.02.2012, č. j. MMJ/OD/29224/2011, byla jako podstata obvinění uvedena: *„Na základě oznámení Policie ČR DI Jihlava č. j. KROJ-378/DNJI-2011-BA ze dne 12.12.2011 měl obviněný Z. S. porušit ust. § 23/1 zákona o silničním provozu a tím naplnit znaky skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c/1 f)8 zákona o silničním provozu, neboť dne 23.10.2011 v 16:25 hodin jako řidič osobního motorového vozidla Š. F. reg. značky při vyjíždění z místa ležícího mimo komunikaci na pozemní komunikaci silnici č. 406 v km 13,108 u obce S. nedal přednost v jízdě osobnímu motorovému vozidlu P. reg. značky řidiče L. D. a došlo ke střetu, čímž jste způsobil dopravní nehodu.“* Žalobce poté k věci uvedl, že po projetí mírné zatáčky jel chvíli rovně a poté spatřil, jak z pravé strany vyjíždí vozidlo, na což reagoval sešlápnutím brzdového pedálu, vozidlo se dostalo do smyku a pokračovalo dál. Nad rámec všeho již dříve uvedeného sdělil, že měl zařazen 5. rychlostní stupeň, jen odhadem kolem 90 km/h a důvodem pro jeho intenzivní brždění bylo to, že se lekl vyjíždějícího vozidla. Z. S. (t.č. stále jako obviněný) uvedl, že po rozjezdu z lesní cesty spatřil, jak z levé strany ze zatáčky vyjelo větší rychlostí vozidlo, které jelo prostředkem komunikace, řidič začal následně kličkovat po silnici ze strany na stranu (jako by dostal smyk a snažil se to srovnat), pročež se poté srovnalo a řítilo se na vozidlo Z. S. do protisměru, kde již se svým vozidlem byl. Z. S. si nedokázal vybavit, jak na danou situaci reagoval. Když však spatřil vozidlo vyjíždějící ze zatáčky, byl již se svým vozidlem přední částí na středu vozovky stočený směrem na T.

Správní orgán I. stupně následně usnesením ze dne 24.02.2012, č. j. MMJ/OD/29224/2011-11 23496/2012/MMJ, ustanovil soudního znalce Ing. D. H., přičemž zadal znalci zpracování analýzy dopravní nehody a dále zodpovězení otázek, v jaké vzdálenosti od místa střetu se nacházelo vozidlo P. v době, kdy řidič s vozidlem Š. započal vyjíždění na komunikaci, zda mohl řidič vozidla Š., vzhledem k rozhledovým podmínkám, vidět před svým najetím na hlavní komunikaci vozidlo P., dále stanovit rychlost vozidla P. v době střetu a před začátkem brždění, zpracovat technické možnosti odvrácení střetu ze strany obou řidičů a uvést další případná zjištění důležitá pro posouzení vzniku dopravní nehody. Ustanovený znalec ve svém znaleckém posudku ze dne 28.03.2012, č. 327-14/2012, zodpověděl všechny otázky, přičemž se v případě zpracování analýzy dopravní nehody věnoval jak určením místa střetu, tak taktéž postavením vozidel v okamžiku střetu a analýzou jízdy, předstřetového i postřetového pohybu obou vozidel. Vozidlo žalobce se v okamžiku započetí reakce řidiče na danou situaci nacházelo 41 – 57 metrů před místem střetu a vozidlo Š. F. bylo ve stejný okamžik ve vzdálenosti 1,2 – 3,6 metrů od hranice křižovatky. Dále konstatoval, že řidič vozidla Š. v okamžiku započetí najíždění na hlavní komunikaci nemohl vzhledem k postavení vozidla P. a rozhledovým podmínkám vozidlo žalobce vidět. Rychlost vozidla žalobce určit znalec v okamžiku počátku nehodového děje v rozmezí 100 – 110 km/h a v okamžiku střetu na 79 – 86 km/h. Na základě zjištěných skutečností znalec uzavřel, že řidič vozidla Š. F. nemohl střetu z technického hlediska zabránit. K otázce možnosti odvrácení střetu řidičem vozidla P. (žalobce) žalobce tuto nevyloučil, když uvedl podmínky pro odvrácení střetu žalobcem, mezi které zařadil nižší počáteční rychlost odpovídající bezpečné vzdálenosti pro zastavení vozidla, na kterou měl řidič bezpečný rozhled (cca 72 km/h), reakci řidiče na danou situaci (v případě brždění pod hranicí blokace kol by bylo zabezpečeno postupné snižování rychlosti a zajištěna stabilita vozidla) a taktéž skutečnost, že pokud by žalobce projížděl daný úsek v pravém jízdním pruhu, ke střetu vozidel by nedošlo.

Dne 02.05.2012 bylo započato pokračování ústního jednání ve věci dopravní nehody ze dne 23.10.2011, přičemž bylo na základě znaleckého posudku zahájeno správní řízení rovněž proti žalobci, a to prostřednictvím přípisu ze dne 03.04.2012, č. j. MMJ/OD/29224/2011-14 39395/2012/MMJ, neboť nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla, dopravně technickému stavu pozemní komunikace a jiným okolnostem, které je možno předvídat, nejel takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit na vzdálenost, na kterou měl rozhled a po spatření vozidla Š. F., které vjíždělo na silnici z místa ležícího mimo pozemní komunikaci, začal brzdit, dostal se do protisměru a došlo k čelní srážce obou vozidel, přičemž současně překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy mimo obec, neboť tato byla znalcem stanovena na 100 – 110 km/h.

Žalobce následně podal stanovisko k vypracovanému znaleckému posudku a taktéž návrh na doplnění, a to podáním ze dne 10.05.2012, ve kterém rozporoval některé skutečnosti obsažené v daném znaleckém posudku. Správní orgán I. stupně tedy požádal znalce přípisem ze dne 14.05.2012, č. j. MMJ/OD/29224/2011-18 55450/2012/MMJ, o doplnění znaleckého posudku. Ustanoveným znalce poté bylo této žádosti vyhověno, a to prostřednictvím doplnku ke znaleckému posudku ze dne 25.05.2012, č. 327-14/2012.

Žalobce následně do protokolu ze dne 20.06.2012, č. j. MMJ/OD/29224/2011, uvedl, že nesouhlasí se sděleným obviněním, neboť se s vozidlem pohyboval na úseku komunikace, na kterém se nenacházelo nic, co by jej upozorňovalo na možná nebezpečí, ani nebyla dopravním značením stanovena nějaká omezení. Řidič vozidla vyjíždějícího na silnici byl povinen dát

přednost v jízdě, přičemž splnění této povinnosti od něj žalobce rovněž mohl důvodně očekávat. Tím, že tak neučinil, navodil kolizní situaci, na kterou byl žalobce nucen reagovat, avšak střetu vozidel již nedokázal zabránit.

Dne 25.06.2012 rozhodl správní orgán I. stupně o vině a sankci žalobce způsobem, jež je specifikován výše v textu tohoto rozhodnutí, přičemž konstatoval, že posoudil nashromážděné důkazy i ve vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že spáchání přestupků žalobcem bylo spolehlivě prokázáno. Žalobce se před dopravní nehodou pohyboval rychlostí převyšující nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec, a to o 10 – 20 km/h, a vzhledem k rozhledovým podmínkám nejel takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit na vzdálenost, na kterou měl rozhled. Tyto skutečnosti byly řádně zadokumentovány ve spisovém materiálu ve znaleckém posudku, přičemž námitky žalobce byly v doplnění znaleckého posudku znalcem vyvráceny. Dne 26.07.2012 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný ve věci rozhodl dne 11.10.2012, toto rozhodnutí je poté předmětem soudního přezkumu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Krajský soud nejprve považoval za důležité poznamenat rozhodné skutečnosti, jež měly vliv na dobu rozhodování zdejšího soudu v této věci. V tomto směru je nutné uvést, že žalobce podal dne 16.10.2012 podnět k přezkumnému řízení, přičemž žalovaný tomuto nevyhověl a dne 25.10.2012 opakovaně urgoval žalovaného i Ministerstvo dopravy ČR k předložení správního spisu, neboť bez jeho znalosti nebylo možné ve věci podané žaloby rozhodnout. Jelikož na tuto žádost nebylo ze strany žalovaného (resp. Ministerstva dopravy ČR, které spisovou dokumentací disponovalo) nikterak reagováno a žalobcem byl ve věci podán zákonem připouštěný podnět k Ministerstvu dopravy ČR, jehož závěry mohly mít vliv na rozhodování zdejšího soudu ve věci samé, bylo krajským soudem řízení v souladu s ustanovením § 48 odst. 3 písm. d) s.ř.s. přerušeno, a to usnesením ze dne 15.10.2013, č. j. 22 A 54/2014-37. Poté, co žalovaný podáním ze dne 26.06.2017, doručeném krajskému soudu dne 28.08.2017, zaslal zdejšímu soudu kompletní spisový materiál včetně Sdělení k podnětu k přezkumnému řízení ze dne 19.05.2017, č. j. 375/2013-160-SPR/8, odpadl tímto důvod přerušování soudního řízení a bylo rozhodnuto o pokračování v něm.

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Zdejší soud se v nyní řešené věci v podstatě ztotožnil s právním hodnocením podaným žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Na argumentaci žalovaného pak soud výslovně odkazuje též vzhledem k obsahové podobnosti odvolacích a žalobních námitek.

Co se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, č. j. 5 As 126/2011-68).

Žalobce navrhl již v řízení před správním orgánem prvního stupně provést důkaz výsledkem spolejezdyně žalobce, L. V., přičemž správní orgán I. stupně tento navržený důkaz neprovedl. Toto neprovedení ve svém rozhodnutí odůvodnil tak, že již nashromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a pro řádné objasnění vzniku dopravní nehody, kdy i bez provedení tohoto důkazu byl ve věci zjištěn stav dle ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Následně žalobce v odvolání navrhl provést důkaz šetřením na místě samém za přítomnosti účastníků dopravní nehody, či provedeným vyšetřovacím pokusem. Žalovaný tyto neprovedl, když své rozhodnutí obecně zdůvodnil tak, že jejich provedení by bylo zcela nadbytečné, protože stav věci odůvodňující vydání prvostupňového rozhodnutí byl zjištěn i bez provedení tohoto úkonu (vyšetřovacího pokusu).

Krajský soud má za to, že se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil ve svém

odvolání, jakož i v řízení před správním orgánem I. stupně. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 04.09.2002, sp. zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny (...) Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Zdejší soud uznává, že je třeba přisvědčit žalobci v jeho tvrzení, že žalovaný skutečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně a jednotlivě nezmínil návrh žalobce na provedení důkazu šetřením na místě dopravní nehody. Napadené rozhodnutí je však nutné vnímat jako jeden celek a je tedy nutné zkoumat, zda vypořádání tohoto důkazu nevyplývá obecně z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud v tomto směru odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 04.06.2009, č. j. 9 As 72/2008-69, kdy tento uvedl: „Na druhou stranu však nelze konstatovat, že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.“

Předně soud poznamenává, že k většině žalobcem navržených důkazů se jak správní orgán I. stupně, tak rovněž žalovaný, v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí vyjádřili konkrétně a dostatečně. Jedná se především o důkaz provedením výslechu spolujezdkyně žalobce, L. V., a provedením vyšetřovacího pokusu, které byly správními orgány vyhodnoceny pro účely předmětného řízení nepotřebnými a nadbytečnými. Krajský soud má za to, že další navržený důkaz, a to provedením šetření na místě samém, žalovaný srozumitelně vyhodnotil jako nadbytečný, když na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedl: „Správní orgán I. stupně dle názoru odvolacího orgánu provedl ve věci dokazování v takovém rozsahu, které odpovídá požadavkům zásady materiální pravdy a provedení vyšetřovacího pokusu, kterého se dovolává obviněný, by byla zcela nadbytečné, protože stav věci odůvodňující vydání napadeného rozhodnutí byl zjištěn i bez provedení tohoto úkonu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, které obviněný označuje za částečně spekulativní a nepřiměřeně ovlivněné výsledky znalckého posudku, je dle odvolacího orgánu koncipováno zcela v duchu požadavků vyplývajících z ust. § 68 odst. 3 správního řádu a správní orgán I. stupně zde jasně ozřejmil své úvahy, které ho vedly k jeho právním závěrům. Pokud s nimi obviněný nesouhlasí, neznamená to, že by byly takového úvahy a priori nesprávné.“ Krajský soud považuje v návaznosti na tuto citaci, jakož i na ostatní závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí a správního orgánu I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí, za nepochybné, že žalovaný vyhodnotil navrhovaný důkaz provedením šetření na místě samém, za nadbytečný, neboť ostatní podklady založené ve správním spise již považoval za dostačující pro prokázání spáchání přestupku žalobcem. V tomto ohledu lze taktéž upozornit na skutečnost, že žalobcem navrhovaný důkaz proveden šetření na místě samém je prakticky zaměnitelný za důkaz provedení vyšetřovacího pokusu (který žalovaný řádně vypořádal), neboť jejich průběh by byl totožný. Pokud se tedy žalovaný konkrétně a dostatečně vypořádal pouze s jedním

z nich, ačkoliv obsahem obou těchto důkazů by byly zcela totožné závěry založené na shodném průběhu jejich provádění, považuje soud takový postup žalovaného za postačující a nevyvolávající na straně žalobce žádné pochybnosti. Ve skutečnosti, že žalovaný nevypočítal jednotlivé navržené důkazy, tak sice soud spatřuje jisté částečné pochybení žalovaného, avšak toto pochybení nemělo žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný s navrženými důkazy vypořádal, byť obecně a pouze v rámci odůvodnění rozhodnutí jako celku, když lze ze závěrů žalovaného v napadeném (jakož i prvostupňovém rozhodnutí) zcela správně vyvodit, že by další důkazy na rozhodnutí neměly žádný vliv, neboť podklady již založené do spisové dokumentace k prokázání spáchání přestupku žalobcem objektivně a spolehlivě postačovaly. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí výše uvedeným ústavním požadavkům zcela vyhovělo, proto zdejší soud vyhodnotil tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.

V návaznosti na výše uvedené poté krajský soud nemůže přisvědčit ani další žalobcově námitce spočívající v tvrzeném nedostatečném skutkovém zjištění. Zdejší soud zcela souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil (bez zásadních změn) již v odvolání, nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č. j. 2 As 93/2006-84). K provedení jiných žalobcem navrhovaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v nyní řešeném případě nenastala.

Žalobce v podané žalobce uvedl (shodně jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí) paletu skutkových okolností, které měly být podle jeho názoru předmětem dokazování v přestupkovém řízení. Podle ustanovení § 52 správního řádu, který se na základě ustanovení § 51 zákona o přestupcích použije i na dokazování v řízení přestupkovém, platí, že *účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Z druhé věty tohoto ustanovení vyplývá, že správní orgán je povinen provést dokazování v té šíři, která je potřebná ke zjištění stavu věci (jde o projev zásady materiální pravdy zakotvené v ustanovení § 3 správního řádu). K rozsahu nezbytného dokazování (i v přestupkovém řízení) se Nejvyšší správní soud vyjádřil mj. ve svém rozsudku ze dne 28.02.2013, č. j. 5 As 64/2011-66: „*Nejvyšší správní soud si je vědom své konstantní judikatury, dle které je třeba v přestupkovém řízení klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle vykládat obecná ustanovení správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 – 101, www.nssoud.cz). Je taktéž zřejmé, jak vyplývá z citovaných ustanovení správního řádu, že přestupkové řízení jakožto řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost v podobě sankce za přestupek, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Na druhou stranu nelze opomenout, že ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, a tedy i zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací v rámci*

správního řízení, je třeba vykládat s ohledem na požadavek procesní ekonomie, přičemž řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 18). S tím úzce souvisí také potřeba brát ohled na znění citovaného § 3 správního řádu, dle kterého musí být zjištěn stav věci, o němž nejsou 'důvodné pochybnosti'.“ Krajský soud se s tímto závěrem v nyní řešené věci ztotožňuje a konstatuje, že v případě žalobce byly prokázány všechny rozhodné skutečnosti a dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu.

V daném případě tedy správní orgán I. stupně (jakož i žalovaný) svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování, a to především prostřednictvím zpracovaného znaleckého posudku.

Pokud se týká rozporovaného znaleckého posudku, k tomu krajský soud předně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ze dne 09.12.2010, č. j. 9 As 55/2010-158, ve kterém bylo uvedeno, že: „(...) Rozpor ve výpovědích účastníků nehody nebyl v rámci správního řízení odstraněn, a jelikož na místě dopravní nehody nebyl zjištěn žádný nestranný svědek, který by tento rozpor mohl vyjasnit, je třeba doplnit dokazování za účelem zjištění, který z účastníků nehodu způsobil.“ Z uvedené citace je tedy zřejmé, že je třeba při rozdílných tvrzeních účastníků dopravní nehody doplnit skutkový stav v otázce, jak ke střetu došlo, znaleckým posudkem, neboť kromě jejich rozporných výpovědí nebyly k dispozici žádné další svědecké výpovědi. V nyní řešeném případě měl sice správní orgán k dispozici úřední záznamy dalších dvou osob, vždy spolujezdkyň účastníků nehody, které však nikterak neodstranily vzniknuvší rozpory ve výpovědích účastníků dopravní nehody. Správní orgán I. stupně měl dále k dispozici plánek dopravní nehody, jakož i ostatní dodané podklady od Policie ČR, popisujícími místo dopravní nehody, nákres vzniklých stop a polohy jednotlivých vozidel, nicméně tyto skutečnosti nemohl správní orgán I. stupně vzhledem k absenci potřebných odborných znalostí a rozporných svědeckým výpovědím samostatně vyhodnotit.

Soud předesílá, že znalecký posudek není obligatorním podkladem pro vydání rozhodnutí o přestupku. Je však jedním z možných důkazů, ke kterým správní orgány přistupují za situace, kdy rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu. V tomto směru krajský soud poznamenává, že nepřisvědčil žalobní námitce týkající se nedostatečně vypracovaného znaleckého posudku.

Z obsahu správního spisu je nepochybné, že správní orgán I. stupně nechal vyhotovit znalecký posudek zejména za účelem řádného objasnění vzniku dopravní nehody, tedy objasnit jednotlivé rozhodné okolnosti v dané věci a taktéž učinit závěry o tom, kdo mohl vzniku dopravní nehody zabránit a zda měl žalobce či řidič Severa možnost odvrátit vznik dopravní nehody. Krajský soud se shoduje se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že znalecký posudek byl dostatečným (nikoliv ovšem jediným) podkladem pro vydané správní rozhodnutí. Znalecký posudek vycházel z výpovědí účastníků dopravní nehody, jakož i ze všech ostatních podkladů obsažených ve správním spise (fotodokumentace, popisu stop plánek dopravní nehody včetně vzniknuvších stop na pozemní komunikaci, úřední záznamy), přičemž znalec rovněž v rámci zpracování znaleckého posudku učinil protokol o znaleckém experimentu, jehož cílem bylo zjištění geometrických poměrů v místě dopravní nehody, jakož

i stanovení dohledových vzdáleností a rozhledových podmínek z vozidel obou vozidel účastnících se dopravní nehody. Krajský soud považuje po důkladném zkoumání znaleckého posudku postup ustanoveného znalce, jakož i závěry znaleckého posudku, za značně obsažné, zcela vyčerpávající a zohledňující veškeré relevantní skutečnosti, jež v nyní řešené věci vyvstaly, a to s adekvátní odborností. Ustanovený znalec vycházel ze zcela objektivních podkladů, které následně vyhodnocoval za účelem zjištění vzniku nehody, jejích příčin a zodpovězení otázek týkajících se možného odvrácení dopravní nehody. Jelikož žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně se závěry znaleckého posudku nesouhlasil, byl následně ustanovený znalec správním orgánem I. stupně požádán o doplnění znaleckého posudku v návaznosti na vyjádření žalobce ke znaleckému posudku, čemuž taktéž znalec vyhověl a velmi obsáhle se k jednotlivým námitkám žalobce odborně vymezil. Shodně se správními orgány poté krajský soud poznamenává, že pouhými subjektivními (byť velmi obsáhlými) námitkami žalobce proti závěrům znaleckého posudku nebyly závěry znalce jakkoliv zpochybněny, když tento prostřednictvím doplnění znaleckého posudku zcela vyvrátil žalobcem nastíněná spekulativní tvrzení. V tomto směru lze tedy mít za to, že správní orgán I. stupně vyvinul aktivní snahu ke zjištění a objasnění dopravní nehody a jejích příčin, když se nespokojil s pouhými jím zjištěnými skutečnostmi, nýbrž požádal o zpracování znaleckého posudku a vzniklé pochybnosti ze strany žalobce nechal následně vyjasnit doplněním znaleckého posudku. Krajský soud přitom připomíná, že správní orgány nejsou oprávněny jakkoli hodnotit odborné znalecké závěry co do jejich správnosti, když mohou tyto hodnotit pouze co do jejich úplnosti ve vztahu ke stanovenému zadání, logického odůvodnění či souladu s jinými provedenými důkazy. Jelikož správní orgán I. stupně tuto úvahu učinil a vyhodnotil vypracovaný znalecký posudek jako standardní a přesvědčivý (s čímž se krajský soud zcela ztotožnil), bylo zcela přípustným a odpovídajícím krokem, pokud závěry ze znaleckého posudku vyplývající užil rovněž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, když na těchto přejmutých závěrech, které byly zasazeny do posuzovaného právního rámce, spolu s ostatními provedenými důkazy postavil své rozhodnutí.

Pokud žalobce namítal, že v řízení nebylo dosud vyvráceno jeho tvrzení, že příčinou nehody mohlo být jednání druhého řidiče spočívající v nedání přednosti žalobci jakožto řidiči vozidla jedoucího po hlavní silnici, vyjadřuje se k tomuto krajský soud následovně. V tomto ohledu krajský soud připouští, že již podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.08.2008, č. j. 5 As 32/2008-51, „(...) *nelze automaticky vinit ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, porušením povinnosti stanovené v § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, řidiče automobilu, který, jakkoli nestandardní chování chodců ve vozovce předvídá a počíná si s maximální opatrností, nemůže již střetu nijak zabránit. Zavinění obviněného ze spáchání přestupku nutno posuzovat také s ohledem na tzv. princip omezené důvěry, podle něhož po účastníkovi silničního provozu nelze spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal veškerá možná porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky, tedy i chodci, v daném případě pohybujícími se na komunikaci s možností výskytu (byť omezeného) motorových vozidel. Příčina dopravní nehody je zásadním skutkovým zjištěním pro zjištění zavinění a rozhodnutí o spáchání přestupku. Není proto bez významu, zda ke střetu s vozidlem došlo vinou neopatrné jízdy řidiče, nebo to byl naopak chodec, který náhle bez rozhlédnutí do vozovky vstoupil.*“

Citované právní věty zdůrazňující princip omezené důvěry a význam zjišťování příčiny dopravní nehody nepochybně mají obecnou platnost. Zdejší soud má však za to, že v dané věci nebyly tyto zásady porušeny. Soud má shodně s žalovaným za to, že po žalobci nebylo

požadováno, aby předvídal porušení pravidel silničního provozu ze strany řidiče vozidla Škoda Felicia, Zdeňka Severy, když ani soud, ani správní orgány (s podporou závěrů znaleckého zkoumání, jež nebyly v rozporu se stopami zjištěnými Policií ČR na místě dopravní nehody), porušení pravidel tímto řidičem nezjistily. Ohledně druhého požadavku obsaženého v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tedy nutnosti zjistit příčinu dopravní nehody, má soud za to, že příčina dopravní nehody byla zjištěna v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, tj. tak, že nejsou o zjištěném skutkovém stavu důvodné pochybnosti, a není tudíž ani prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*, již se žalobce prakticky dovolává.

K posouzení příčiny a určení viníka dopravní nehody způsobené nedáním přednosti v jízdě vozidlu jedoucímu po hlavní pozemní komunikaci se již dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.12.2012, č. j. 7 As 91/2012-62, ve kterém dospěl k závěru, že „(...) *stěžovatelovo jednání zásadně nemůže být příčinou dopravní nehody, neboť jel po hlavní silnici a měl přednost před vozidlem vjíždějícím na ni z vedlejší silnice.*“ Dále Nejvyšší správní soud specifikoval dvě podmínky, které musí být splněny kumulativně, aby se mohlo dojít k závěru, že viníkem dopravní nehody je řidič vozidla jedoucího po hlavní silnici. První podmínka spočívá v extrémním překročení povolené rychlosti a druhá spočívá ve skutečnosti, že toto extrémní překročení povolené rychlosti muselo fakticky znemožnit splnění povinnosti řidiče přijíždějícího z vedlejší silnice dát přednost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2012, č. j. 7 As 91/2012-62). V nyní řešeném případě bylo právě na základě dostupných podkladů znaleckým zkoumáním dospěno k závěru, že žalobce překročil povolenou rychlost (která se dle závěru znalce měla pohybovat v rozmezí od 100 – 110 km/h), což lze nepochybně považovat za extrémní překročení povolené rychlosti (když žalobce nebral v potaz terénní nerovnosti, ne zcela ideální rozhledovou situaci a především neřídil vozidlo defenzivně s vědomím nutnosti kdykoliv reagovat na vzniklé nebezpečí na vozovce), což zároveň teroreticky znemožnilo řidiči vozidla Š. F. přijíždějícímu z vedlejší silnice dát žalobci přednost v jízdě, neboť právě nepřiměřená rychlost žalobce spolu se ztíženou rozhledovou situací zcela znemožnila řidiči vozidla Š. F. předpoklad jednání žalobce jakožto řidiče jedoucího po hlavní silnici, když při započetí odbočovacích úkonů vozidlo žalobce neviděl a vidět nemohl, přičemž pro bezpečné odbočení učinil veškeré možné úkony. V době, kdy tento započal odbočovací úkony, neměl řidič vozidla Š. F. komu dávat přednost v jízdě, neboť v té době se dle výsledků znaleckého zkoumání a ostatních podkladů pro rozhodnutí vozidlo žalobce nacházelo za zatáčkou mimo dohledovou vzdálenost řidiče vozidla Š. F. Za současné aplikace principu omezené důvěry tedy nebylo možné po řidiči vozidla Š. F. požadovat, aby vzniknuvší situaci (resp. nepřiměřenou rychlost vozidla žalobce) předpokládal. Jestliže by však řidič vozidla Š. F. následně přeci jenom zareagoval na vozidlo jedoucí po hlavní silnici, zastavil by dle znaleckého zkoumání cca 3 metry ve vozovce, což by nepochybně mohlo nehodu zapříčinit. Pokud však řidič vozidla Š. F. pokračoval v odbočování, reagoval tímto zcela pochopitelně, správně a logicky na nastalou situaci, přičemž ze závěru znaleckého posudku rovněž vyplývá, že vozidlo Š. F. se v okamžiku střetu vozidel nacházelo již zcela ve svém jízdním pruhu, kdy tedy nikterak neohrožovalo vozidlo žalobce v jízdě. Rovněž ustanoveným znalce bylo prokázáno, že řidič vozidla Š. F. nemohl střetu vozidel z technického hlediska zabránit. Pokud tedy správní orgány dále neaplikovaly porušení ustanovení § 23 odst. 1, 2 silničního zákona na řidiče vozidla Š. F., měly pro tento postup zcela srozumitelné a přezkoumatelné důvody. Jestliže žalobce argumentoval tím, že závěry znaleckého posudku jsou nepřezkoumatelné, neboť nebylo určeno a vyznačeno místo, na které řidič Severa zastavil před vyjetím na silnici,

je krajský soud nucen konstatovat, že tato skutečnost nemá žádný vliv na celkové posouzení vzniku nehody, neboť ústí předmětné lesní cesty k hlavní silnici není natolik široké, aby různé polohy vozidla Škoda Felicia v tomto ústí měly za následek rozdílné vyhodnocení rozhledové situace řidiče vozidla Škoda Felicia.

Soud na tomto místě zdůrazňuje, že předmětem tohoto soudního a předcházejícího správního řízení byla pouze otázka, zda žalobce spáchal přestupek. Soud poukazuje na výklad Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 01.02.2012, č. j. 3 As 22/2011-66, že „(...) *pro posouzení odpovědnosti řidiče za přestupek není podstatné, zda svým jednáním způsobili dopravní nehodu i další účastníci. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2004, sp. zn. II.ÚS 728/02, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 2. 2002, sp. zn. 3 Tz 317/2001).*“ Jak vyplývá z této definice, je rozhodující, zda se ve správním řízení podařilo prokázat, že jednání žalobce bylo nepochybně tou skutečností, bez níž by k nehodě nedošlo. Krajský soud má poté za to, že tuto skutečnost se ve správním řízení podařilo prokázat, a to právě nejvíce s ohledem na odborné závěry znaleckého posudku, jenž vycházel ze všech dostupných a relevantních podkladů. Tímto bylo zjištěno, že žalobce mohl odvrátit střetu jeho vozidla s vozidlem Škoda Felicia za situace, kdyby jel nižší počáteční rychlostí, reagoval na danou situaci nikoliv intenzivním brzděním, nýbrž postupným snižováním rychlosti, a projížděl daný úsek v pravém jízdním pruhu. Žalobce však se svým vozidlem nejenže překračoval nejvyšší povolenou rychlost, nýbrž nepřizpůsobil rychlost podmínkám na vozovce, čímž porušil obecnou povinnost defenzivní jízdy, nedržel se při výjezdu z pravotočivé zatáčky ve svém jízdním pruhu a zcela nelogicky přehnaně reagoval na vzniklou situaci, která by v případě vhodné reakce a dodržování právních předpisů ze strany žalobce nevyústila v dopravní nehodu. Žalobce tak zcela průkazně jednal v rozporu s ustanovením § 18 odst. 1 silničního zákona, dle kterého *rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled*. Krajský soud má za to, že nezávisle na nastalou dopravní situaci (kdy se dle tvrzení žalobce na silnici nenacházela žádná jiná motorová vozidla) je třeba vždy vycházet z toho, že pokud je situace v místě průjezdu zneprůhledněna oproti normálnímu stavu (např. vlivem existence zatáček omezujících dohledovou vzdálenost řidiče vozidla), musí řidič vozidla (byť se pohybuje po hlavní silnici) konat jízdu s očekávatelnou mírou opatrnosti, aby mohl případně reagovat na vzniklé nestandardní situace na silnici, tedy přizpůsobit styl své jízdy aktuálním poměrům na vozovce. Takové jednání je nepochybně vyžadováno (v mnohem vyšší míře) taktéž po řidičích nacházejících se na vedlejší silnici a odbočujících na silnici hlavní, nicméně jejich odpovědnost za bezpečné odbočení na hlavní silnici nelze považovat za bezbřehé a je nutné je hodnotit vždy s ohledem na konkrétní nastalou situaci.

V nyní řešeném případě bylo dospěno ke správnému závěru, že ačkoliv si řidič vozidla Š. F. počínal dostatečně opatrně a správně vyhodnotil nepřehlednost situace, když nezanedbal žádnou svou zákonnou povinnost, nemohl již ovlivnit nepředvídatelné jednání žalobce. Jestliže by žalobce dodržel své zákonné povinnosti vztahující se k řízení motorového vozidla a počínal si při jízdě defenzivně, s rozmyslem a především uváženě, ke střetu jeho vozidla

s vozidlem Š. F. by nejspíše nedošlo, neboť toto se v čase střetu vozidel nacházelo již ve svém jízdním pruhu, nikterak vozidlo žalobce neohrožovalo. Nedbalé počínání žalobce, který jel nepřiměřenou rychlostí, nedržel se ve svém jízdním pruhu a zcela neadekvátně vyřešil nastalou situaci prudkým bržděním, které mělo za následek uvedení vozidla žalobce do smyku, poté nelze přičítat k tíži řidiče vozidla Š. F., jenž na hlavní silnici najížděl s očekávatelnou mírou opatrnosti.

Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o závěry znaleckého posudku, vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č. j. 2 As 217/2015-47, v němž tento dovodil, že „(...) *jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.*“

Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupků kladených žalobci za vinu. V dané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků (jejichž jedinými svědky jsou samotní účastníci dopravní nehody, jejichž výpovědi si vzájemně odporují) a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedené přestupky spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Nelze přitom souhlasit s námitkou žalobce, že se správní orgány při svém rozhodování opíraly pouze o závěry znaleckého posudku, když pomíjely všechny ostatní aspekty případu. Z obsahu správního spisu, jakož i z napadených rozhodnutí, je naopak patrné, že správní orgány hodnotily všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Je pravdou, že správní orgány kladly velký důraz na závěry znaleckého posudku, nicméně ze správních rozhodnutí je zřejmá snaha konfrontovat závěry znaleckého zkoumání s ostatními podklady pro rozhodnutí (fotodokumentace, plánek místa dopravní nehody, popis stop), na základě čehož bylo dospěno k závěru, že výsledná zjištění znaleckého posudku zcela konvenují těmto ostatním podkladům, a lze je tedy považovat za správné, přesvědčivé a dostatečně průkazné. Závěry znaleckého posudku byly tedy v rozporu prakticky s pouhým jedním důkazem, a to s protokolem o výslechu žalobce, jakož i s jeho tvrzeními v průběhu správního řízení. Krajský soud je však přesvědčen, že při kolizi mezi tvrzením obviněného a závěry znaleckého posudku je nutné za věrohodnější zpravidla považovat závěry znalce, který na rozdíl od obviněného z přestupku nemá žádný zájem na výsledku přestupkového řízení, a je pravděpodobné, že bude uvádět skutečnosti, u kterých je subjektivně přesvědčen o jejich pravdivosti, neboť má tyto podloženy objektivními výsledky svého zkoumání. Takovému přístupu správních orgánů ani jejich argumentaci v napadených rozhodnutích poté krajský soud nemá čeho vytknout. I tyto námitky proto krajský soud vyhodnotil jako zcela nedůvodné.

Lze tedy uzavřít, že z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce skutečně porušil ustanovení § 18 odst. 1, 3 silničního zákona, čímž se dopustil přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona.

VI. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová